

HỒI THỨ HAI TRĂM MƯƠI TÁM

MUỐN GIẾT NGƯỜI NGÂY NGÔ GIẢ DIẾC

Nhưng lúc này gã thấy sư phụ sắp chết đến nơi. Tấm lòng thương yêu cùng nhân từ của sư phụ chất đầy trong ngực gã. Gã tha thiết với sư phụ đến trình độ tự hận mình chẳng thể chết thay cho ông được.

Vì Tiểu Bảo vừa khóc vừa nói:

- Sư phụ ơi! Tiểu tử đối với sư phụ rất nhiều tội lỗi... Bao nhiêu công phu lão nhân gia ...truyền thụ cho đệ tử. Đệ tử... đệ tử chẳng học được tý gì.

Bây giờ sư phụ gã không khảo thì gã lại xưng ra với tấm lòng thành thật và hối hận.

Trần Cận Nam mỉm cười đáp:

- Điều cốt yếu chỉ cần người là hảo nhân, còn học được võ công hay chẳng học được ...cũng không sao.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đệ tử nhất định nghe lời dặn bảo của lão nhân gia... ráng làm hảo nhân chứ không làm người tồi bại.

Trần Cận Nam lại mỉm cười nói:

- Hảo hài tử! Trước nay người vẫn là đứa nhỏ ngoan ngoãn.

Vì Tiểu Bảo nghiêng răng hằn học nói:

- Tên ác tặc thối tha Trịnh Khắc Dĩnh sát hại sư phụ... hu hu. Đệ tử đã kiếm chế được hãn rồi. Đệ tử... hu hu... nhất định băm hãn nát như tương để báo thù cho sư phụ.

Gã vừa khóc vừa nói, hai hàng nước mắt tuôn xối xả.

Trần Cận Nam người run lên vội ngắt lời:

- Không được! Không được! Ta là bộ thuộc của Trịnh vương gia. Quốc tính gia đối với ta ân nặng tày non... Bất luận trường hợp nào cũng không được động

tới phần cốt huyết của Quốc tính gia. Chẳng thà y vô tình chứ ta nhất quyết không chịu mang tiếng là kẻ bất nghĩa...

Ông dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu Bảo! Ta sắp chết đến nơi rồi. Người đừng làm gì tổn hại đến lòng trung nghĩa của ta. Người...người lúc nào cũng phải nhớ đến lời ta dặn.

Ông mỉm cười rồi nét mặt bỗng lộ vẻ lo lắng, nói tiếp:

- Tiểu Bảo! Người hứa lời với ta đi. Nhất định buông tha y trở về Đài Loan. Nếu không...nếu không ta chết cũng không nhắm mắt.

Vì Tiểu Bảo không làm sao được, đành vâng lời đáp:

- Sư phụ đã nhiều dung cho tên ác tặc, dĩ nhiên đệ tử...đệ tử phải tuân lời dặn bảo.

Trần Cận Nam thở phào một cái ra chiều yên dạ. Ông phều phào nói:

- Tiểu Bảo! Chủ trương của Thiên Địa hội...là phản Thanh phục Minh. Ta chết rồi, người ráng mà tiếp tục sự nghiệp này. Chúng ta là người Hán mà đồng tâm hiệp lực chẳng sớm thì muộn sẽ khôi phục lại giang san. Chỉ đáng tiếc...đáng tiếc là ta...không được trông thấy...ngày thành công rực rỡ...

Tiếng ông mỗi lúc một nhỏ đi rồi tắt hơi mà chết.

Vì Tiểu Bảo ôm lấy mình sư phụ kêu gọi:

- Sư phụ! Sư phụ!

Gã gọi đến khan tiếng mà Trần Cận Nam cũng nằm trơ ra chẳng có động tĩnh gì.

Bọn A Thuyên đứng bên Vì Tiểu Bảo, thấy Trần Cận Nam chết rồi mà gã bi thương quá độ ai cũng không khỏi ngậm ngùi.

Hồng phu nhân vỗ vai gã cất giọng ôn nhu nói:

- Tiểu Bảo! Sư phụ đệ đệ đã qua đời rồi.

Vì Tiểu Bảo vừa khóc vừa nói:

- Lão nhân gia chết rồi. Chết rồi!

Trước nay gã không biết phụ thân là ai nên trong thâm tâm đã coi sư phụ như phụ thân để lấp vào chỗ trống đó. Bây giờ sư phụ gã chết rồi, gã không biết mình là ai nữa. Mối thương tâm trào ra như nước vỡ bờ không sao cản lại được. Gã tự coi mình lại là đứa con hoang không có phụ thân.

Hồng phu nhân muốn cho gã li khai mối bi phần liền đón lấy thi thể Trần Cận Nam nhẹ nhàng đặt xuống rồi hỏi:

- Bây giờ chúng ta xử trí với tên hung thủ đã sát hại sư phụ đệ đệ bằng cách nào.

Vì Tiểu Bảo nhảy chồm lên ngoác miệng thoá mạ:

- Con mẹ quân chó đẻ. Tổ bà phường khốn kiếp. Sư phụ ta là bộ thuộc bọn Trịnh gia các người nhưng Vì Tiểu Bảo này không ăn một miếng cơm, không xài một đồng bạc của nhà mi. Con bà tên tiểu tặc thối tha kia. Mi còn thiếu nợ ta một vạn lạng bạc chưa trả. Sư phụ ta muốn tha mạng cho mi. Được rồi. Ta tuân theo lời di ngôn của sư phụ nhiều dung tính mạng cho mi. Nhưng còn một vạn lạng bạc mi trả ta đi. Hay là mi không trả? Mi mà không trả thì mỗi lạng bạc ta thêu mi một đao.

Gã vừa chửi bới vừa cầm đao truy thủ chạy đến bên Trịnh Khắc Đẳng, vung chân đá vào người hắn loạn lên.

Lúc này Trịnh Khắc Đẳng chỗ vết thương đã bớt đau đớn và hết ngứa ngáy. Gã nghe Trần Cận Nam tha mạng cho mình thì trong bụng mừng thầm nhưng trái chủ đòi nợ mà trong mình hắn lại không có bạc. Gã đành năn nỉ:

Tại hạ...không phải...tại hạ trở về Đài Loan nhất định hoàn lại gấp mười...không phải...gấp trăm lần số bạc đó.

Vì Tiểu Bảo lại đá một cái vào đầu gã rồi mắng:

- Mi là một đứa lòng lang dạ thú, một tên giặc thối tha quên ơn phụ nghĩa. Lời nói của mi thú vị lắm. Ta phải xẻo mi một vạn nhát đao.

Gã cầm thanh truy thủ liếc vào mặt Trịnh Khắc Đẳng hai cái. Trịnh Khắc Đẳng sợ hết hồn, đưa mắt nhìn A Kha muốn nhờ cô lên tiếng xin hộ nhưng đột nhiên hắn lại nghĩ thầm:

- "Không được! Không được! Tên tiểu tặc này say mê A Kha. Bây giờ nàng lên tiếng gã càng căm hận ta, không chừng gã xẻo đứt một vụn nhất đao."

Hắn liền nói:

- Tại hạ nhất định hoàn đủ một trăm vạn lạng bạc. Vi hương chủ! Vi tướng công! Nếu các hạ không tin...

Vi Tiểu Bảo lại đá Trịnh Khắc Sảng một cái rồi quát mắng:

- Dĩ nhiên ta không thể tin mi được. Đứa phụ ta vì tín nhiệm mi đã bị mi phóng kiếm đâm chết.

Gã nói tới đây bất giác lại nổi cơn bi phẫn, giơ đao lên đâm vào mặt Trịnh Khắc Sảng.

Trịnh Khắc Sảng la lên:

- Vi đại nhân không tin thì tại hạ nhờ A Kha bảo đảm.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Bảo đảm cũng vô ích. Y đã bảo đảm cho mi nhưng rồi lại chối cái mấy lần, mi không nhớ hay sao?

Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Đại nhân không chịu, tại hạ xin gán nợ.

Vi Tiểu Bảo lại mắng:

- Hay lắm! Mi cắt cái đầu chó má của mi xuống gán nợ. Lúc nào mi trả lại cho ta một trăm vạn lạng bạc, ta sẽ hoàn lại cái đầu chó má của mi.

Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Tại hạ xin đem A Kha gán nợ cho đại nhân.

Vi Tiểu Bảo bỗng cảm thấy trời quay đất chuyển, bất giác nói tay để rơi lưỡi đao trủy thủ đánh vèo một cái, cắm phập xuống đất chỉ cách đầu Trịnh Khắc Sảng chừng vài tấc.

Trịnh Khắc Sảng thất kinh rú lên một tiếng "Trời ơi!" vội rút đầu lại nói:

- Tại hạ đem A Kha gán nợ cho đại nhân, chắc đại nhân có thể tin được. Bao giờ tại hạ đem một trăm vạn lạng bạc đến chuộc đại nhân sẽ trả A Kha cho tại hạ.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nếu vậy thì có thể thương lượng được.

A Kha vội la lên:

- Không được! Không được! Ta không chịu.

Trình Khắc Đẳng tức giận quát hỏi:

- Tại sao không được? Người là một con tiểu tiện nhân vô tình vô nghĩa. Y muốn xẻo ta một vạn đao, người không nghe thấy ư? Ta gặp lúc nguy nan sao người chẳng chịu giải cứu.

A Kha vừa đau khổ vừa tức giận, không nhìn được oà lên khóc.

Trình Khắc Đẳng tức giận nói tiếp:

- Lúc này ta lâm vào bước đại họa mà người vẫn chẳng quan tâm chút nào. Ta không lấy người nữa. Người có qui xuống đất năn nỉ ta cũng chẳng thềm.

Gã biết mình càng lên giọng cương quyết không thềm lấy A Kha là tính mạng hẳn càng thêm cơ hội vặn hỏi được.

A Kha càng nghĩ càng buồn bực. Thị đưa hai tay lên ôm mặt ngồi phệt xuống đất.

Vì Tiểu Bảo mừng thầm hỏi:

- Mi bảo là không lấy y nữa sao còn định mang trăm vạn lạng bạc đến chuộc. Thế là mi định nói dối cho qua lúc này rồi.

Trình Khắc Đẳng vội đáp:

- Con đàn bà đó đã vô tình vô nghĩa với tại hạ nên tại hạ nhất quyết không thềm lấy y nữa. Vì đại nhân mà chịu lấy thị thì tại hạ bán đứt cho đại nhân với giá một vạn lạng bạc. Tức là giữa hai chúng ta không còn nợ nần gì nhau. Đại nhân bắt tất phải xẻo tại hạ một vạn nhất đao.

Vì Tiểu Bảo muốn ưng quá rồi, nhưng vẫn lắc đầu nói:

- Y đã hết lòng với người thì ta mua thị làm gì. Y có ở với ta mấy bữa rồi cũng trốn đi theo mi.

Trịnh Khắc Đẳng nói:

- Trong bụng thị đã có đứa hài nhi, khi nào còn chịu đi theo tại hạ?

Vì Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, cất tiếng run run hỏi:

- Người...người bảo sao?

Trịnh Khắc Đẳng đáp:

- Bữa trước trong Lệ Xuân viện tại thành Dương Châu, thị đã ngủ chung giường với đại nhân và mang thai rồi.

A Kha nhảy bổ lên, bưng mặt chạy ra bãi biển. Cô thấy tình lang bội bạc, chán đời không muốn sống nữa, định nhảy xuống biển tự tử cho rồi.

Song Nhi rượt theo kéo tay cô lôi trở lại.

A Kha vừa khóc vừa nói:

- Người...người đã chịu lời kín tiếng sao ...sao bây giờ lại nói ra? Người ăn nói như người ta đánh một phát...phát...

Trong lúc cô bẽ bàng phẫn nộ, thoả mạ Trịnh Khắc Đẳng nhưng vẫn cảm thấy là bất nhã nên dừng lại không nói hết lời.

Trịnh Khắc Đẳng thấy sắc mặt Vì Tiểu Bảo biến đổi bất thường, chỉ sợ gã thay đổi ý định vội nói:

- Vì hương chủ! Đứa con đó đích là con của hương chủ. Giữa tại hạ và thị vẫn còn thanh bạch. Thị bảo tại hạ hãy chờ đến khi bái đường thành thân hãy làm vợ chồng thật sự. Hương chủ...hương chủ bất tất phải nghi ngờ gì nữa.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Thế thì thật tiện nghi cho lão gia. Sao người không làm...

Trịnh Khắc Đẳng ngắt lời:

- Từ ngày thị mang thai thường nhớ tới Vì hương chủ. Thị nói chuyện với tại hạ suốt ngày nhắc tới Vì hương chủ thì tại hạ còn lấy thị làm chi?

A Kha dậm chân bình bịch, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, không nhìn được quát lên:

- Sao người...sao người lại nói hết ra?

Cô nói câu này tức là đã thừa nhận những lời của Trịnh Khắc Đẳng là sự thực.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Thôi được! Đã thế thì...con mẹ nó! Người rút đi cho rảnh.

Trịnh Khắc Đẳng cũng mừng rỡ vô cùng, vội đáp:

- Đa tạ! Đa tạ! Cầu chúc hai vị bách niên giai lão. Còn phần lễ mừng sau này tiểu đệ sẽ đưa đến.

Dứt lời gã lồm cồm bò dậy.

Vì Tiểu Bảo nhổ nước miếng đánh toẹt xuống đất một cái, thoá mạ:

- Suốt đời ta không muốn nhìn thấy mặt thằng giặc thối tha này nữa.

Gã tự nhủ:

- "Nay ta tuân theo di mệnh của sư phụ tha mạng cho hắn. Nhưng sau này sẽ sai người giết hắn để báo thù. Chỉ cần người phải đi không phải ở Thiên Địa hội là không ai trách sư phụ ta được."

Hai tên vệ sĩ Trịnh phủ từ hồi nào vẫn đứng khệp nép một bên. Bây giờ thấy Vì Tiểu Bảo tuyên bố tha mạng cho chủ nhân mới chạy lại nâng đỡ Trịnh Khắc Đẳng dậy. Rồi chúng đỡ luôn cả Phùng Tích Phạm đang nằm thẳng cẳng dưới đất.

Trịnh Khắc Đẳng liếc mắt nhìn ra lộ vẻ ngẩn ngừ.

Nguyên con thuyền của Thi Lang đã chạy đi rồi. Gần bờ có hai con thuyền đậu thì con thuyền của Trịnh Khắc Đẳng đã bị bắn gãy cột buồm, khó lòng ra khơi được. Còn con thuyền kia vẫn hoàn hảo thì lại là của bọn Vì Tiểu Bảo, quyết người ta không để cho hắn đi.

Trịnh Khắc Đẳng khẽ hỏi:

- Phùng sư phụ! Chúng ta không có thuyền, biết làm thế nào?

Phùng Tích Phạm đáp:

- Hãy xuống con mủng nhỏ kia rồi sẽ liệu.

Đoàn người từ từ đi tới bãi biển. Đột nhiên phía sau có tiếng quát lớn:

Hãy khoan! Vi hương chủ tha mạng cho các người, nhưng ta không tha thì sao?

Trịnh Khắc Đẳng giật mình kinh hãi, quay đầu lại thấy một người cầm cương đao đang chạy tới. Người này chính là Phong Tế Trung, một hảo thủ trong Thiên Địa Hội.

Trịnh Khắc Đẳng ấp úng đáp:

- Các hạ...các hạ cũng là một anh em trong Thiên Địa hội. Mà Thiên Địa hội trước nay vẫn đặt dưới quyền tiết chế của Diên Bình quận vương ở Đài Loan. Các hạ...các hạ...

Phong Tế Trung quát hỏi:

- Ta làm sao? Biết điều thì đứng lại.

Trịnh Khắc Đẳng trong lòng kinh hãi đành dạ một tiếng rồi dừng bước.

Phong Tế Trung đến trước mặt Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi hương chủ! Thằng cha kia hạ sát Tổng đà chúa. Hắn là kẻ thù chẳng đội trời chung của mấy vạn anh em trong Thiên Địa hội. Nhất quyết không thể tha được.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tổng đà chúa chịu ơn sâu của Quốc tính gia, không chịu hạ sát con cháu lão nhân gia. Vi hương chủ đã tuân lời di mệnh của Tổng đà chúa chẳng thể hạ thủ được. Nhưng thuộc hạ chưa từng gặp mặt Quốc tính gia. Mặt khác khi tổng đà chúa để di mệnh lại cũng không nói với thuộc hạ. Bữa nay thuộc hạ phải đâm chết tên ác tặc này để báo thù cho Tổng đà chúa.

Vi Tiểu Bảo xòe bàn tay mặt ra đặt vào sau vành tai. Gã lại nghiêng đầu ngoẹo cổ ra chiều cố gắng lắng nghe.

Rồi gã hỏi:

- Phong đại ca nói gì? Tại hạ điếc đặc chẳng còn nghe thấy chi hết. Phong đại ca! Đại ca muốn làm gì thì cứ phóng tay mà làm, bất tất phải hỏi ý kiến hay

nghe hiệu lệnh của tiểu đệ. Lỗ tai tiểu đệ đột nhiên mắc bệnh, biến thành điếc đặc. Hỡi ơi! Đúng là sủng lớn của Thi Lang phát xạ làm chấn động thủng lá nhĩ mất rồi.

Gã nói như vậy là rõ quá, chẳng khác gì bảo Phong Tế Trung nếu muốn giết Trịnh Khắc Đẳng thì cứ việc hạ thủ, gã quyết không cản trở.

Vì Tiểu Bảo thấy Phong Tế Trung lộ vẻ ngần ngừ liền nói tiếp:

- Lúc lâm tử sư phụ chỉ dặn tiểu đệ không nên hạ sát Trịnh Khắc Đẳng chứ không sai tiểu đệ phải hộ vệ để giữ mạng sống cho cả đời hắn. Vậy tiểu đệ không hạ thủ là xong. Nhưng khắp thiên hạ hàng ức triệu người muốn lấy mạng hắn thì tiểu đệ giữ làm sao được?

A Kha rất đổi bồn chồn vội nói:

- Tiểu Bảo! Người không thể để hắn giết y. Ta ứng chịu vĩnh viễn đi theo người rồi.

Vì Tiểu Bảo buông tiếng thở dài giơ tay lên đập vào tai rồi lăm bầm một mình:

- Thật quái lạ! Không hiểu sao hai tai lại điếc đặc. Ai nói cũng chẳng nghe rõ một câu nào. A Kha sư tỷ! Có phải sư tỷ bảo cái thai trong bụng là song thai không? Nếu thế thì thú quá...

A Kha dậm chân nói:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Người đừng giả vờ điếc lác nữa. Ta không tin đâu.

Phong Tế Trung kéo áo Vì Tiểu Bảo khẽ nói:

- Vì hương chủ! Phiền hương chủ dời gót. Thuộc hạ có điều muốn trình bày.

Hai người dẫn nhau ra xa ngoài mấy trượng. Bây giờ chắc không ai còn nghe rõ, Phong Tế Trung mới nói:

- Vì hương chủ! Đức Hoàng thượng yêu thương hương chủ lắm phải không?

Vì Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi lại:

- Đúng thế! Nhưng vậy thì làm sao?

Phong Tế Trung đáp:

- Hoàng thượng muốn hương chủ giết chết Tổng đà chúa, nhưng hương chủ không chịu, tự mình bỏ đi. Cái đó đủ coi hương chủ coi nghĩa khí rất thâm trọng, khiến bao anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ đều kính phục vô cùng.

Vi Tiểu Bảo cất giọng thê lương đáp:

- Nhưng rút cục sư phụ cũng uống mạng rồi.

Phong Tế Trung nói:

- Đó là Tổng đà chúa bị Trịnh Khắc Sảng ám toán. Nhưng công cán của Hoàng thượng giao cho Vi hương chủ như thế cũng kể là xong rồi.

Vi Tiểu Bảo nghe Phong Tế Trung nói tới đây rất lấy làm quái dị, ngập ngừng hỏi:

- Phong đại ca! Tại sao đại ca lại nói vậy!...Nói vậy là có ý gì?

Phong Tế Trung đáp:

- Hoàng thượng vẫn lo âu hàng ngày vì ủy kỳ ba người. Người thứ nhất là Ngô Tam Quế, ai cũng biết rồi. Người thứ hai là Trần tổng đà chúa ở Thiên Địa hội. Tổ chức này rộng lớn khắp thiên hạ, đâu đâu cũng có hội viên, lại quyết chí chủ trương phản Thanh phục Minh, khiến cho Hoàng thượng phải điên đầu. Bây giờ Trần tổng đà chúa chết rồi, tức là cởi được mối lo mà Hoàng thượng vẫn canh cánh bên lòng...

Vi Tiểu Bảo nghe tới đây, trong đầu lóe lên một tia sáng, miệng lắp bắp:

Té ra là..là...

Những hành động của Vi Tiểu Bảo ở Thiên Địa hội đều bị Khang Hy thông tỏ ngọn ngành. Nhà vua còn biết cả những ám hiệu của tổ chức này và đọc trơn như nước chảy.

Ban đầu Vi Tiểu Bảo còn cho là Tiểu Hoàng đế tài ba chẳng kém gì Gia Cát Lượng và Lưu Bá Ôn. Ngài bấm ngón tay mà biết được cả việc ngàn năm trước và năm trăm năm về sau. Nhưng gẫm nghĩ lại thì dù vị Tiểu Hoàng đế đó có là chân mạng thiên tử, là một thiên tinh trên trời giáng hạ phạm trần hay là rồng thiên hóa thân thì bất quá mạng cả phúc lớn khiến kẻ phạm tặc không thể đụng đến mình

ngài là cùng, chẳng có lý nào việc gì ngài cũng biết. Chúng có là vụ gã cùng huynh đệ Thiên Địa hội trốn khỏi Bá tước phủ không bị bắt chết mà sao ngài lại chẳng tiên tri?

Gã đi đến kết luận là nhất định trong Thiên Địa hội có kẻ làm gian tế cho nhà vua, mà người này lại rất thân cận bên mình gã.

Nhưng gã nhận xét những bạn hữu trong Thanh Mộc Đường đều là những nhân vật dốt dạ trung trinh, đầy lòng nghĩa khí chẳng khi nào làm gian tế bán đứng đồng chí. Vì thế mà gã chỉ hoài nghi trong dạ mà tuyệt không tìm ra manh mối nào. Gã chỉ biết vụ này rất cổ quái mà không có đường giải thích.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo nghe Phong Tế Trung nói vậy lập tức tỉnh ngộ, nghĩ thầm:

"Minh thật đáng chết! Sao lại không đổ mối hoài nghi lên thằng cha này? Hôm ấy Hoàng thượng sắp cho đại pháo phát xạ vào Bá tước phủ chỉ mình hãn là không hiện diện tại trường. Vụ này đã rõ quá rồi. Hãn mà vẫn ở trong Bá tước phủ thì quyết chẳng phải gian tế vì hãn không dời nơi đây tất không thoát chết. Dĩ nhiên hãn biết trước mà trốn lánh đi. Hỡi ơi! Ta thật là đứa ngu ngốc! Giả sử đến bây giờ mà hãn vẫn không nói ra thì ta vẫn mù tịt chẳng biết chi hết."

Nên biết Phong Tế Trung trước nay là người trầm mặc ít lời. Coi bộ hãn rất chân thật chất phác. Võ công hãn tuy cao cường mà cử chỉ lại ngớ ngẩn. Thái độ hãn khù khờ như một kẻ quê mùa thì ai còn nghi cho hãn nữa.

Vi Tiểu Bảo thường khi ngẫu nhiên nghĩ tới có kẻ gian tế thì lại nhắm vào những nhân vật mồm miệng nhanh nhẩu, trí mưu mẫn tiệp như Tiền Lão Bản, cử chỉ linh lợi, khôn ngoan tinh tế như Từ Thiên Xuyên, làm việc chu đáo, tư tưởng khoáng đạt như Cao Ngạn Siêu hay tính tình nóng nảy mà ham trà rượu như Huyền Trinh đạo nhân.

Cả những tay biết nhiều hiểu rộng, hô hào khảng khái như Phàn Cương cũng có lúc Vi Tiểu Bảo sinh dạ hoài nghi.

Chẳng khi nào Vi Tiểu Bảo lại nghĩ tới Phong Tế Trung lại có thể là gian tế được. Thủy chung không bao giờ gã để ý đến thằng cha này.

Đột nhiên Vi Tiểu Bảo lại tự hỏi:

- "Khi đó Song Nhi cũng không có mặt ở Bá Tước phủ. Chẳng lẽ thị...thị cũng là gian tế và ra dạ bất trung với ta?"

Gã nghĩ tới đây bát giác trong lòng chua xót và đau buồn cho nhân tình thế thái.

Nhưng rồi gã nghĩ lại liền hiểu rõ ngay, miệng lẩm bẩm:

- "À! Phải rồi! Song Nhi vắng mặt là do Phong Tế Trung cố ý dẫn thị đưa đi lánh nạn. Hắn biết là ta rất mực thương yêu con tiểu nha đầu này. Nếu thị mất mạng trong vụ này mà về sau nội vụ vỡ lở ra tất ta căm hận hắn suốt đời."

Rồi gã tự nhủ:

- "Phong Tế Trung bất quá là một tên gian tế do Hoàng thượng gài vào nằm vùng trong Thiên Địa hội để ngấm ngấm thông báo tin tức mà thôi. Một khi Thiên Địa hội bị tiêu diệt, hắn có được Hoàng thượng sử dụng cũng không ổn. Hắn vẫn sợ ta làm khó dễ hắn trước mặt Hoàng thượng thì chẳng khi nào hắn chống đỡ lại nổi nên thủy chung hắn vẫn phải lấy lòng và không dám đắc tội với ta."

Những ý tưởng của gã nói thì khá dài, nhưng thực ra chỉ thoáng trong đầu Vi Tiểu Bảo không đầy chớp mắt. Gã chợt động tâm cơ là hiểu rõ ngay liền đổi giọng nói dửng dưng:

- Đại ca! Đa tạ đại ca đã đem Song Nhi dời khỏi Bá tước phủ đêm hôm đó để khỏi bị nạn súng nổ tan xác.

Phong Tế Trung "À" một tiếng, mặt hắn tái mét, lùi lại hai bước, tay cầm chuôi đao, miệng ấp úng:

- Hương chủ...hương chủ...

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đại ca cùng tiểu đệ lòng đã hiểu lòng, chỉ có miệng không nói ra mà thôi. Hoàng thượng đã nói cho tiểu đệ hay cả rồi.

Phong Tế Trung vốn biết Hoàng thượng cực kỳ sủng ái Vi Tiểu Bảo liền cho gã nói câu này là thực chứ không phải chuyện bịa đặt.

Hắn liền hỏi:

- Vậy mà sao Đô thống đại nhân lại không tuân thánh chỉ?

Hắn nói câu này chẳng khác gì đã thú nhận sự thực.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Phong đại ca! Đại ca đã biết rõ rồi tại sao còn cố ý chất vấn tiểu đệ? Cái đó kêu bằng trung nghĩa khôn vẹn hai bề. Đức Hoàng Thượng đối đãi với tiểu đệ quá đối thương yêu, không bút nào tả xiết. Thật là hoàng ân bao la như trời biển. Nhưng đại ca ơi! Sư phụ đối với tiểu đệ cũng ân nặng tày non. Hiện nay sư phụ đã qua đời, tiểu đệ chẳng còn điều chi ủy kỵ nữa. Tiểu đệ không hiểu Đức Hoàng Thượng có tha tội cho tiểu đệ không?

Phong Tế Trung đáp:

- Hiện giờ có một cơ hội rất tốt để Vi đô thống đem công chuộc tội...

Vi Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Cơ hội gì?

Phong Tế Trung đáp:

- Vừa rồi thuộc hạ đã nói, Đức Hoàng Thượng quyết tâm trừ khử ba người. Ngoài Ngô Tam Quế và Trần Cận Nam còn nhân vật thứ ba là Trịnh Kinh vẫn hùng cứ ở Đài Loan. Chúng ta chỉ việc bắt con của Trịnh Kinh đem về kinh để làm con tin, không chừng trường hợp này có thể bức bách Trịnh Kinh phải đầu hàng. Một khi Hoàng thượng đã vui dạ thì dù Vi đô thống có phạm tội tày đình, Hoàng thượng cũng khoan miễn hết.

*** vietkiem.com ***